

Читам, па шта?

Ученица VI₂ Нина Орландић је учествовала у пројекту Библиотеке града Београда „Читам, па шта?“. Представљамо њене радове.

„Девојчица са Шестог Месеца“, Муни Вичер

Роман „Девојчица са Шестог Месеца“ описује авантуре десетогодишње алхемичарке Нине, моје имењакиње.

Нина је ћерка врхунских научника који своја истраживања врше у опремљеним лабораторијама у Москви. Она живи одвојено од њих, у вили своје баке у Шпанији. Ту отуђеност од родитеља успева да надомести њен деда Миша. Иако је и од њега одвојена, јер он живи у Италији, са њим је ипак ближа него са родитељима. Деду и њу повезује љубав према алхемији, а поред тога нераскидиву везу између њих чини и чаробни белег на длану у облику звезде који си добили рођењем. У тренутку када се спрема на пут код деде добија вест да је он изненада умро. Тада почињу њене авантуре.

У жељи да схвати изненадну смрт деде, а и његово предвиђање да ће се то десити, она одлази у Италију. Тамо улази у свет тајни, мрежу мистерија које покушава да разреши. На том путу откривања није сама, већ је прати четворо малих алхемичара који су били ученици њеног деде. Они заједно откривају тајне лабораторије, чаробне предмете и напитке и друге трагове које им је деда оставио непосредно пре смрти. Сви ти путокази су помогли дружини да пронађе узрок дедине смрти и његовог убицу, Каркона. Сукоб између деде и Каркона је био сукоб добра и зла јер је Каркон желео да убије све алхемичаре попут Нине и деда Мише и докопа се Шестог Месеца. Каркон је успео да убије деду, али не и да стигне до Шестог Месеца јер бива поражен од дружине алхемичара који су то успели пре њега. Деда Миша им је пре смрти пренео знање прављења чаробних напитака помоћу којих су они постајали невидљиви, јачи и храбрији или су могли да лете и тако увек буду у предности у односу на Каркона. Како ствари теку, Нина и њени пријатељи откривају андроида Макса, који им помаже да стигну до Шестог Месеца. Тај месец је најважнији за све алхемичаре јер натприродна бића која живе на њему подстичу децу да мисле, маштају, сањају и стварају. Ако би он дошао у у погрешне руке попут Карконових, угасиле би се све дечије мисли и не би више било идеја, изума и то би била пропаст за човечанство.

Када Нина стигне на месец, поново се среће са дедом који се појављује у облику шарене светлости. Тих пар тренутака било је довољно да је деда охрабри и да Нина зада последњи ударац Каркону и из те битке изађе као победник. Нина је успела да победи, али је стекла и доживотне пријатеље што је вредније од било ког научног сазнања.

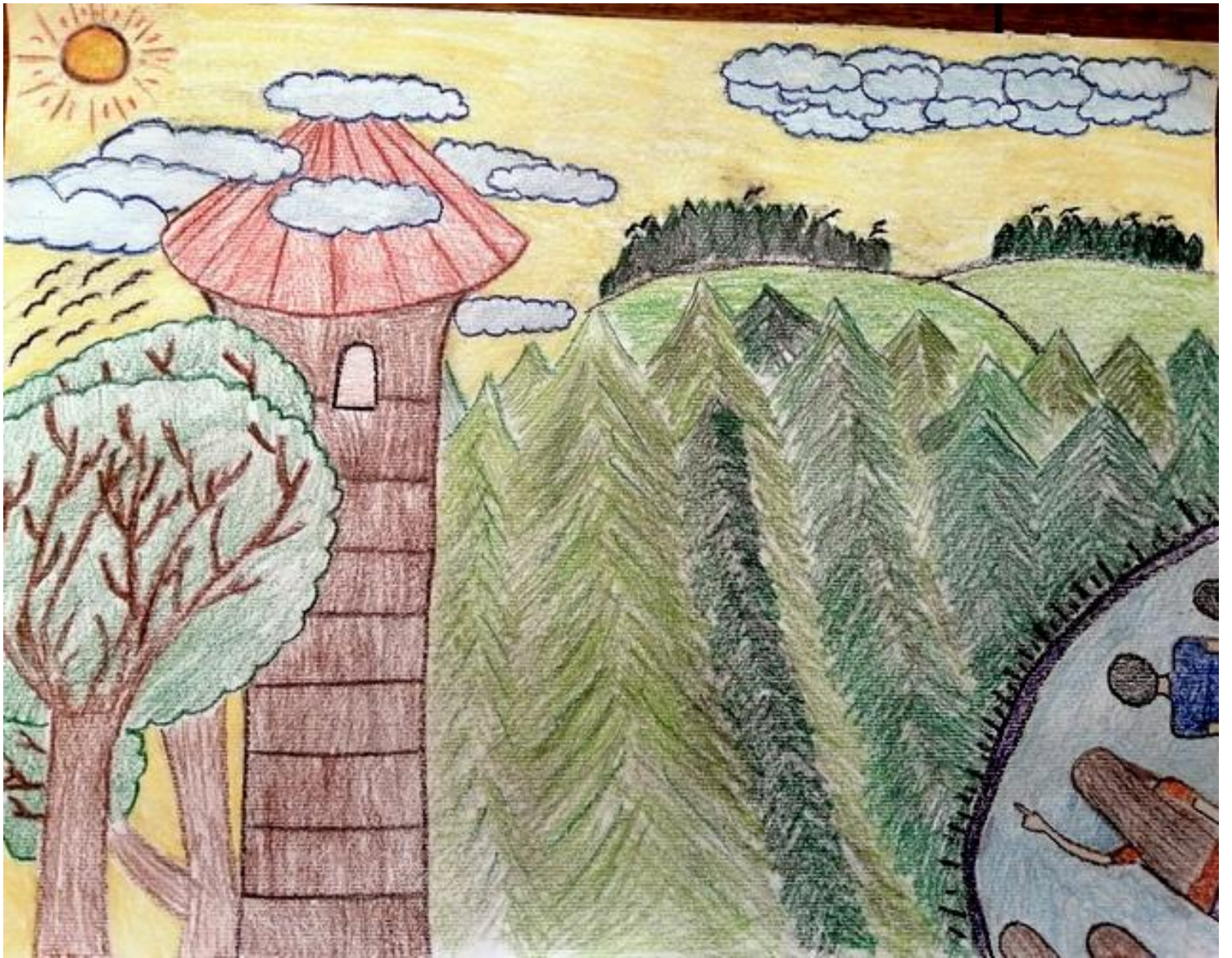
Ова књига је вероватно најбоља коју сам икада прочитала јер ме је подсетила колико је важно да се боримо за нешто или некога до кога нам је стало. Поред тога, показала је да пријатељство не зна за границе, а у овом случају да ништа у животу не можемо постићи сами, без правих пријатеља и њихове подршке.

Књига је другачија од осталих јер је маштовита, нереална, права алхемичарска, а опет веома занимљива, толико да сам све време имала осећај као да сам ја та Нина и да се заједно са њом храбро борим за истину. Осим што смо имењакиње, занимају нас исте ствари попут алхемије, физике, математике и обема нам је стало до правде.

Препоручујем свима да је прочитају јер је добро написана тако да увлачи читаоца све дубље и дубље у авантуре. То говорим из искуства јер сам је прочитала за свега два дана и то је најбољи доказ колико је паметна и интересантна неким који баш воле природне науке, попут мене.

Да не бисте пропустили одличну и поучну авантуру, одмах прочитајте ову књигу!!!

Нина Орландић VI₂

„Воли те твоја Клер“, Ивон Принц

Роман „Воли те твоја Клер“, говори о тринаестогодишњој девојчици која се не уклапа у друштво због своје различитости. Клер није била попут других девојчица, није се шминкала, имала дечка, чак није ни изгледала као да има тринаест година. Облачила се другачије од својих вршњакиња, није носила скупу и модерну одећу, није имала потребу да носи грудњак и због тога је била мета подсмеха. Да ствар буде још гора, њени родитељи немају нимало времена да јој се посвете јер су адвокати који су све време заузети својим пословним проблемима и каријерама. Управо зато, несигурна Клер утеху проналази у Елси.

Елса је имагинаран и најбољи пријатељ коју је Клер измислила десет година раније. Поред Елсе, Клер је имала само једног пријатеља – Пола, за кога је мислила да не може да разуме све њене проблеме јер је дечак. Из тог разлога Клер све своје тајне и дешавања поверава Елси пишући јој писма и тако успева да преброди своју самоћу и усамљеност. У исто време Клер је у Елси видела особу на коју може да се угледа и особу каква би она желела да буде. Елса је модерна, лепа, друштвена, духовита - све што би свака девојчица са тринаест година желела да буде. Блискост коју Клер нема са мајком и оцем, добија од Елсе.

Све се мења када једног дана Клерино мама даје отказ не би ли добила другу шансу да се искупи и постане боља особа, али пре свега родитељ и жена. Уместо да Клер буде срећна због овога, јер би напokon могла да се зближи са мамом, она сматра да не може бити горе. Поред тога што мама покушава да схвати кроз шта Клер пролази све ове године, што Клер ужасно нервира јер није навикла да се мајци поверава, Клер се све чешће свађа са јединим стварним пријатељем, Полом.

Пол је дечко веома сличан Клер. И он има проблем у стицању пријатеља и односу са родитељима. Пол има, за разлику од Клер, много већих проблема и у породици и у школи. Родитељи су разведени, а његов отац је јако амбициозан и пребацио га је у приватну школу и тиме Пола лишио старих пријатеља. Та различитост од вршњака их и зближава. Воле филмове, колекционари су стрипова и често иду у „Млечни рај“, њихово омиљено место за дружење.

Њихову блискост прекида изненадан Полов одлазак код баке за време летњег распуста. Клер је то тешко поднела јер је опет остала сама. Када јој се чинило да је њена усамљеност вечна, она се уписује на атлетски камп где упознаје Алисон, девојчицу коју је и раније сретала на разним местима. Проводећи време са њом схвата да јој она постаје прави пријатељ, онај кога је одувек желела, а до тада проналазила само у Елси. Клер постаје заузета проводећи време са Алисон, пишући писма Полу и зближава се са мамом. На тај начин се отуђује од Елсе која јој постаје све мање потребна. Како се књига примиче крају, Елса заувек нестаје из Клериног живота.

Ова књига ми је указала да сам срећна што никада нисам имала потребу за измишљеним пријатељима јер су око мене увек били дивни људи, родитељи и другари који су ме подржавали у свему што радим и подстицали да будем још боља. Никада нисам осетила њену усамљеност јер сам увек имала добар однос са родитељима којима сам могла све отворено да кажем.

Драго ми је што на крају књиге Клер, не мењајући себе, проналази право пријатеља који уме да је цени баш такву каква јесте. Иако Клер није била попут других девојчица, ни модерна, популарна, ни друштвена и није се уклапала у окружење, она је успела да себе прихвати. И само тако, прихватањем себе какви јесмо, можемо стећи самопоуздање и срећно наставити кроз живот.